

«Παρεμβαίνοντες...»

Ἡ γλῶσσα: εἴτε «ἐφαλτήριο», εἴτε «άλυσίδα»

Ὡς μὴ εἰδικοί σὲ θέματα γλώσσας, δὲν μπορούμε νὰ ἀξιολογήσουμε τὴν «μελαγχολία» τῶν Φιλολόγων γιὰ τὰ σοβαρότατα γλωσσικὰ προβλήματα τῶν φοιτητῶν τῶν Φιλοσοφικῶν Σχολῶν.

Ξέρουμε ὅμως, ὅτι ὁ λόγος, πὺν θέλει λέξεις γιὰ νὰ ἐκφραστῆ, βγαίνει ἀπὸ τὸ περίσσειμα τῆς καρδιάς, ἡ ὁποία πρωτίστως χρειάζεται εὐαγγελικὴ καλλιέργεια «μετ' ἐπιστήμης».

Χρειάζεται, ὅμως, καὶ ἐπαρκῆ γλωσσικὴ παιδεία γιὰ νὰ οἰκοδομηθῆ εὐχερέστερα τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψη, μᾶς ἀκουμποῦν οἱ «καταθλιπτικὲς διαπιστώσεις» τῶν ἐπαιόντων.

Εἶναι πολὺ σημαντικὴ ἡ σπουδὴ τῆς γλώσσας.

Καλλιεργῆ τὴν διάνοια, τὴν κρίση, τὴν αἰσθητικὴ, μᾶς ἀνεβάζει «λίγο ψηλότερα», ἀπὸ τὴν χαμέρπεια τῶν χονδροειδῶν παθῶν.

Δὲν μᾶς κάνει, ὅμως, ἀπαθεῖς, δὲν συντριβεῖ τὴν ἐπαρση, δὲν μᾶς ἀνεβάζει ἀπὸ μόνη τῆς στὸν Θεό.

Εἶναι μέσο πὺν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ εἴτε ὡς ἐφαλτήριο γιὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν ἔλξη τῶν γηϊνῶν, εἴτε ὡς ἀλυσίδα πὺν μᾶς φυλακίζει στὰ ἐγκόσμια. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποιὸς καὶ πῶς τὴν χρησιμοποιεῖ.

Ὅλες οἱ πλάνες στὸ δόγμα καὶ τὴν ζωὴ ἔχουν συνήθως ἄρτια φιλολογικὴ διατύπωση.

Εἶναι, ὅμως, μυσταγωγικὴ ἀνακαινιστικὴ ἀπόλαυση ἡ ἀκρόαση ἢ ἡ ἀνάγνωση λόγου πὺν ὑφάνθηκε «μετ' ἐπιστήμης» καὶ φιλοκαλίας μέσα στὸ φῶς τῆς θεογνωσίας...

Ὁ Ἐρανιστῆς

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

25.11.2018 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης